No. 24. 1845.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 24 Februarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 10 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Aan het Handelsblad.

Wij zullen geen strijd met het *Handelsblad* aanvangen, of het *omgekocht* is, of niet. — Het is voor ons genoeg te weten, dat het, sints het voorstel tot grondwets-herziening, daarvan zweeg, en zelfs door uit de nieuwstijdingen de natuurlijke vermelding van verzondene petitien weg te laten, die aanmoediging aan het petitioneren onthield, welke onpartijdigheid zelfs had moeten geven.

Wij willen het *Handelsblad* alleen houden aan zijne woorden in antwoord op de interpellatie daaromtrent door de *Arnhemsche Courant* aan hem gedaan. — Het *Handelsblad* zegt daarin « genegen te zijn zoodanige petitien te plaatsen, welker onderteekenaren van dien aard zijn, dat zij gezag aan de zaak bijzetten."

Uithoofde van die woorden rigten wij ééne vraag aan het *Handelsblad*. Indien het waar is, dat gij alleen van petitien gewag wilt maken, zoo de namen der onderteekenaren gezag bijzetten in uw oog, waarom verzweegt gij dan steeds de namen, als gij fatsoenshalve van petitien melding maaktet. Gij verzweegt dan juist datgene, wat naar uw eigen oordeel gezag zou bijzetten aan de zaak. Hebt gij dus daardoor niet bewezen, dat gij het gezag daaraan wildet ontnemen, en zoodoende het petitionement tegen gaan. — En zeg niet, dat gij de namen niet wist; de petitie uit Leiden is u dadelijk na de indiening met de namen en qualiteiten der onderteekenaars toegezonden; en gij hebt ze niet geplaatst. Of waren naar uw oordeel die namen geen namen van gezag? Ons dunkt in het oog der behoudende partij kunnen een Baron, Jonkheeren, Ridders van den Nederlandschen Leeuw, een lid der Provinciale Staten, leden van den Stedelijken Raad, Professoren, Advokaten, Doctoren, en verdere gezeten burgers toch niet voor namen zonder gezag gehouden worden. Of zijn in uw oog omkoopbare dagbladschrijvers alleen namen van gezag?

Doch, dit betreft het verledene, dat is de dagen vóór uwe zoo evengemelde verklaring. Gij hebt dus nu welligt plan u te beteren. — Het is daarom *Handelsblad*, dat wij u bij deze te kennen geven dat in ons nommer van 14 Februarij vermeld staan de namen der onderteekenaren der Rotterdamsche petitie. Zoo gij nu deze namen niet van ons overneemt, dan is een van beiden zeker: óf ge hebt gelogen, toen gij u bereid toonde petitien over te nemen, wier namen gezag bijzetten, of ge oordeelt die namen géén namen van gezag; past op *Handelsblad*, het zijn voor een groot deel de eerste namen van onze *tweede koopstad!* of zijn het alleen de namen van *Amsterdammers*, die in uw oog gezag hebben, de namen van Amsterdammers, die gij door uw stilzwijgen van het petitioneren tracht af te houden. Zoudt ge ook soms wachten op petitien van hetgeen VAN HALL en BONT cum suis heet?!

NIEUWSTIJDINGEN.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 16. Februarij. Men schrijft uit Villeneuve-le-Roy (Yonne): « Men heeft hier weder een voorbeeld gehad van het noodlottige van het vroege begraven. Een jongeling, welke eenigen tijd ziek was geweest, scheen op eens dood. Alle zorgen waren te vergeefs, en men besloot dus tot de begrafenis. Toen men hem in de doodkist lag, ontwaakte hij, en, tot verwondering van zijne betrekkingen, trad hij uit de kist; ofschoon nog ziek, is hij echter aan de betere hand.

— Te Arzac, in het departement der Neder-Pyreneën is het volgende noodlottig voorval gebeurd. Een boer had eene kwaadaardige koe naar de markt gebragt. Naauwelijks was dit beest daar gekomen, of het ontstak in woede, verbrak zijn leidsels, raakte op den hol, liep alles over hoop, en trapte hier en daar een mensch onder de voeten. Ten einde van de markt gekomen zijnde, viel de koe op eene vrouw, welke zij met een harer horens doorstak; vervolgens naar het ander einde der markt loopende, ontmoette het dier een man, welken het insgelijks doorstak. Nadat men de koe had afgemaakt, is het gebleken, dat de twee op grooten afstand van elkander gewonde slagtoffers, juist twee echtelieden waren. De vrouw is desanderendaags overleden en den man laat weinig hoop voor zijn levensbehoud.

BELGIE.

— Een Audenaardsch weekblad kondigde den 19. af dat, in minder dan tweemaal vier-en-twintig uren, te Dickelvenne, tien menschen aan de gevolgen der kinderpokken waren overleden.

— Men heeft, sedert dat de koude zich op nieuw zoo hevig heeft doen gevoelen, verscheiden onheilen vernomen. Een militair, welken te Charleroy in arrest was gebragt, is des anderdaags dood gevonden. — Een kind hetwelk in de gemeente Jumet, in een bosch was gebleven om er hout te rapen, is dood gevrozen.

— Wij vernemen eene droeve tijding uit Deynze. De schaapstal met 150 schapen, de schuren met alles wat zij inhielden, den oogst, den landbouwershalm, en de wagens, toebehoorende aan de weduwe *van Hee*, zijn gisteren, in den avond, eene prooi der vlammen geworden. De paarden en koeijen zijn gered.

Dit onheil is aan kwaadwilligheid toe te schrijven. De schaapherder, die twee dagen te voren was weggezonden, heeft het vuur in den stal gestoken. De booswicht is aangehouden.

— Onder het opschrift een *Hongersnood te Damme*, deelt het *Journal de Bruges* het volgende mede:

Damme, de geboortestad van den dichter *Jakob van Maerlant* en rustplaats van den aardigen snaak *Thyl Uilenspiegel*, is dit jaar den grooten Vasten op eene allerstrengste wijze begonnen, en welke geenszins door het mandement van den bisschop van Brugge was voorgeschreven. Dit West-Vlaandersch stadje, zoo men weet, heeft van zijnen vorigen luister geen spoor meer behouden, en zijne bevolking is tegenwoordig zoodanig gesmolten, dat twee bakkers in al de behoeften kunnen voorzien. Nu, toen Vetten Dingsdag gekomen was, en nadat de beide bakkersknechts hun werk verrigt hadden, zeiden zij tegen elkander, dat Brugge op Vasten-Avond een lustiger verblijf moest zijn, dan dat van eene vervallen zeestad, en zij vroegen ieder aan hunnen baas verlof, om in de hoofdplaats van West-Vlaanderen Carneval te mogen gaan houden. Dit werd hun gereedelijk toegestaan, en ziedaar onze twee gasten, die arm aan arm de straten van Brugge doorknijeren, de maskers naloopen, en hier en daar in de herbergen verpoozen. De laatste verpoozing, welke zij zich veroorloofden, duurde zoo lang, dat toen zij aan de stadspoort kwamen, om naar huis te keeren, zij dezelve gesloten vonden. Het was laat in den nacht en men eischtte fr. 1.20 c. voor den doortogt; zij vonden dezen eisch zoo onmatig als onbillijk, maar de portier bleef onverbiddelijk. Toen beslisten de twee gezellen, dat de brugsche Cerberus niets zoude krijgen en dat zij het overige van hun geld in de stad zouden gaan verteren, in afwachting dat de poorten open gingen. Zoo gezeid zoo gedaan, en terwijl de portier, al knorrende weêr in zijn bed kroop, leverden de twee Dammenaars zich over aan al de genuchten van het gemaskeerd bal, waar de *polka*, de *mazurka*, de *pipiska* en de *galop infernal* beurtelings gedanst werden. Kortom, het was volle dag, eer onze gasten dachten naar huis te keeren. Wat deden intusschen hunne ongelukkige stadgenooten. Naauwelijks was de dag aangebroken, of ieder ging, volgens gewoonte, naar zijn bakker, om brood te koopen; doch de winkel was ledig, en bij den confrater liep men een tweede blaauwe scheen. De twee bakkerijen waren door de uitgevaste en uitgehongerde menigte belegerd; de kinders begonnen om pap te krijten en het tumult groeide van oogenblik tot oogenblik. Nimmer waren de graven van *Maarland* en *Uilenspiegel* door zulk een helsch gedruisch gestoord geweest. Zoo snelde de morgen heen en de middag brak aan; onrust en honger verdubbelden; want het was Aschdag, en men mogt noch vleesch, noch eijeren, noch boter, noch melk, noch zuivel gebruiken, en visch is te Damme niet meer te vinden, sedert dat de zee zich van de stad verwijderd heeft. Goede raad was hier duur! Eindelijk zagen eenige personen, op de groote baan van Brugge, twee zwarte stippen aan den gezigteinder opdagen, en weldra herkende men de twee bakkersgasten. Het volk greep ze vast, voerde ze in zegepraal naar de kelder; zij begonnen daar te kneden terwijl de hongerigsten den oven hielpen heet maken. Eindelijk om twee uren des namiddags was het baksel klaar, al de inwoners aten warm brood. De doctor en de apotheker der plaats vonden alléén baat bij de omstandigheid, want meer dan een Dammenaar kreeg eene indigestie, door te gulzig te eten.

— In eene herberg te Kortrijk hebben de *klanten* de gewoonte aangenomen van tijd tot tijd een smulpartijtje te houden, en daar die heeren sterk op *solide* brokken gezet zijn, hebben *raast beefs*, *beefsteak*, *sauciezen*, en *worsten* gewoonlijk de voorkeur. Ondertusschen was er een, die al dikwijls had medegepeuzeld, zonder een duit te betalen, waarover hij menigvuldige verwijtingen had moeten uitstaan: maar in de hoop dat hij zich zou beteren, had men er geduld mede genomen. Inderdaad, voorleden Zaturdag kondigde hij het gezelschap aan, dat hij slechts zoo lang met *trakteren* gewacht had, om dat hij hen op *reebok-karbonnaden* wilde onthalen, van welk wildbraad eenen vriend uit Ardennenland hem een stuk vereerd had. Het feest werd nu op 's anderendaags bepaald en had werkelijk plaats. Men knabbelde eerst met lange tanden, doordien de smaak van het geregt aan de gasten zeer vreemd voorkwam; maar de hospes prees hetzelve zoo gul aan, dat de gasten hunnen afkeer te boven kwamen, goede eier maakten en al de *reebok karbonnaden* binnen speelden. Des anderendaags waren de kortrijksche *gastronomen* niet weinig geërgerd, vernemende dat men hun *ezels-vleesch* had te eten gegeven; maar de hospes wist hen nogmaals tot bedaren te brengen, hun stellig verzekerende, dat men in Andalousië (Spanje) alwaar hij met de Franschen gelegen had, het ezels-vleesch in zoo groote eer wordt gehouden als het lekkerste wildbraad, en dat men het op de aanzienlijkste tafels ziet verschijnen.

NEDERLANDEN.

UTRECHT, den 20. Februarij. De portret schilder *J. Richter*, die zich alhier eenigen tijd heeft opgehouden, en als zeer kundig in zijn vak bekend is, is den 2. Februarij te Coblentz overleden in den ouderdom van 42 jaren.

— Onder de belastingen, waarvan sir *Robert Peel* de wijziging voorstelt, behoort die op de deuren en vensters. Bij den omslag dezer belasting zou men niet meer schatten het getal der openingen in een gebouw gemaakt, maar de oppervlakte van den grond, door het gebouw zelf beslagen. Dit is eene gelukkige verbetering; want op die wijze zou de ergerlijke ongelijkheid verdwijnen, volgens welke de woning des armen werkmans zooveel betaalt als het paleis van eenen rijken bankier. Dit moge tot wenk strekken aan meester *van Hall*; maar ongelukkig is te denken, dat hij er niet op zal letten.

— De berigten van de Kaap de Goede Hoop tot den 20 December zijn niet gunstig voor het Engelsche bestuur. Een groot getal Hollandsche boeren van Port Natal had geweigerd zich aan het Engelsch gouvernement te onderwerpen, en de volksraad had den eed geweigerd. Deze berigten bevestigen hetgeen wij in het vorige jaar reeds uit de Kaapstad deswege hebben medegedeeld. De boeren zouden verder Afrika in trekken, om niet aan Engeland onderworpen te blijven.

GOES, den 17. Februarij. In de voorledene week had hier het volgende ongeval plaats. Een kind van 9 jaren, uit het bed komende, plaatste zich aan den haard, waarop slechts één turf, in drieën gekapt, en één hout zich bevonden; toen, waarschijnlijk door eene vuursprank deszelfs hemd, het eenige kleedingstuk, dat het aan had, vlam vatte. Eer deszelfs grootmoeder, welke in hetzelfde vertrek met een kleiner kind bezig was, kon toeschieten (de vader was reeds vroegtijdig naar zijn werk gegaan), was het kind op den rug zoo deerlijk verbrand, dat het twee dagen daarna aan de gevolgen overleden is, niettegenstaande aan hetzelve dadelijk alle geneeskundige hulp verleend is, daar men het onmiddelijk naar het gasthuis gevoerd heeft.

MIDDELBURG, den 21. Februarij. Men verneemt, dat de in der tijd zoo veel gerucht gemaakt hebbende zaak, wegens het uit Luik naar een publiek huis te Vlissingen overvoeren en aldaar tegen derzelver wil vasthouden en mishandelen van twee *zestienjarige* meisjes, ter welker zake te Luik bereids onderscheidene personen tot gevangenis-straf veroordeeld zijn, na een naauwkeurig onderzoek bij de arrondissements-regtbank alhier, thans door het Provinciaal Geregtshof in Zeeland naar deszelfs openbare teregtzitting is verwezen; en dat diensvolgens zullen moeten worden teregt gesteld, de beide houders van bovengenoemd publiek huis, te weten: *Lambertine Dupont*, ter zake van *feitelykheid tegen de eerbaarheid van twee zestienjarige meisjes, met geweldaadigheid uitgevoerd of ondernomen*, en *Johan Philip Walther* wegens *medepligtigheid, aan die gewelddadige feitelykheden, door, des bewust, de dader by te staan en te helpen, in de bedryven die dienden om dezelve voor te bereiden of te doen gelukken, of wel te voltooijen*; — voorts de beide beklaagden, ter zaken van *zonder bevel der gestelde magten, en buiten de gevallen waarin de wet het vatten van beklaagden beveelt, twee personen te hebben vastgehouden* (gedetineerd,) *of in bewaring gesteld* (gesequestreerd;) — en beide daarenboven nog ter zake van twee overtredingen tegen het policie-reglement op de publieke huizen en publieke vrouwen te Vlissingen.

VLISSINGEN, den 22. Februarij. Heden is de onderstaande petitie, door verscheiden stemgeregtigde burgers alhier onderteekend, aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal opgezonden.

Aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal.

Geven eerbiedig te kennen de ondergeteekenden:
Dat zij met dankbaarheid vernomen hebben,

dat acht van U EdelMogenden een voorstel gedaan hebben aan Uwe Vergadering, strekkende om den wensch te verwezenlijken, welke U EdelMogenden in een antwoord op de laatste troonrede gepoogd hebben te uiten, dien namelijk, tot verandering der grondwet;

Dat zij de aanname van dat voorstel, zoo als het daar ligt, of met noodig geoordeelde wijzigingen omtrent bijzondere punten, noodzakelijk achten, voor het welzijn van Vaderland en Koning;

Dat zij zich alzoo, als burgers van den staat, verpligt zien, die aanname van U EdelMogenden eerbiedig doch dringend te verzoeken.

(*Volgen de onderteekeningen.*)

Ingezonden Stukken.

Gedachten bij het lezen van zeker vlugschrift der Ministerieele partij.

Heeft de schrijver der Staatkundige Brieven den haat van alle weldenkenden in Nederland op zich geladen, door zijne logenachtige en verkeerde beschouwingen van den toestand des Vaderlands, waardoor hij de niet genoeg ingewijden hoopt te verblinden en op het dwaalspoor te brengen, een ander voorvechter der regering dingt naar dezelfde eer. Wij bedoelen den schrijver van het werkje getiteld: *de voorgestelde herziening der grondwet en het petitionnement, tot ondersteuning van die herziening, onpartijdig en vrymoedig beoordeeld*, welk geschrift ten duidelijkste blijkt uit dezelfde fabrijk afkomstig te wezen, waaruit de beruchte Staatkundige Brieven voortkwamen; niemand toch zal misleid worden; dat het te Groningen bij P. van Zweeden is uitgekomen, dit geschiedde met voordacht, om van de plaats waar het werd uitgebroeid de aandacht af te leiden, even als de valsche muntor of geldsnoeijer ook zijn fabrijkaat in eene andere dan zijne woonplaats in de wandeling brengt, ten einde de aandacht der justitie te ontgaan. 2°. Staat Groningen als eene der meest vrijheidslievende provincien van Nederland bij het gouvernement in een slecht blaadje en men hoopt nu welligt door dit vlugschrift op de geest der Groningers te kunnen werken; doch het is vergeefsche moeite, de wakkere Groningers zullen evenmin als iemand in ons vaderland door dusdanig geschrijf in hunne vaderlandslievende pogingen aan het wankelen gebragt worden, maar de burgers van Nederland zullen zich integendeel meer en meer onderling versterken en verbroederen, tot het wagen van den strijd tegen de ministers en hunnen aanhang, tegen de aristocratie, die de natie minachten en onder eene oude afgeleefde grondwet, welke alle geestkracht bij haar uitdooft, en waaronder het vaderland gewis te gronde zal gaan, willen doen zuchten.

Doch laat ons dit vlugschrift eens vlugtig doorbladeren en er de grootste onwaarheden uit opteekenen. De schrijver vangt aan met zijne medeburgers het petitioneren af te raden en beschuldigd de mannen van beweging, de heethoofden en rustelooze nieuwigheid-zoekers, gelijk hij hen noemt, van overdrijving. Het is voorzeker beter zich aan overdrijving, zoo die ergens bestaan moge, dan aan leugen en laster en de ondergang des vaderlands schuldig te maken.

Mannen als Luzac, Thorbecke, van Rechteren, Kempenaer en de overige voorstellers van de herziening der grondwet zal men wel niet als heethoofden en staatkundige nieuwigheid-zoekers kunnen beschouwen.

Tegen den Graaf van Rechteren trekt de schrijver te veld, daar deze een, naar zijne meening, te donker gekleurd tafereel des vaderlands ophangt, waarvan, zoo als genoemde Graaf zich uitdrukt, een gedeelte gebukt gaat onder een' schuldenlast van honderden millioenen guldens; waar tot bestrijding van gewone uitgaven ondragelijke en schier elke nijverheid belemmerende lasten van de getrouwe burgers worden geheven, dat men eindelijk van die burgers eene buitengewone bijdrage van 127 millioenen heeft gevorderd, om achterstanden te dekken en de gewone huishouding gedurende den vrede gaande te houden.

Men geraakt in twijfel, laat de schrijver volgen, of men hier meer reden heeft om zich te verwonderen dan te bedroeven; *te verwonderen* over de verregaande overdrijving, over de eenzijdige en partijdige redenering, over de geheel verkeerde voorstelling van de oorzaken onzer staatsrampen; *bedroeven* over de middelen, welke ook hier worden aangewend, om onze grondwettige instellingen in minachting bij de menigte te brengen, en over den wrevel waarmede de ziel van den edelen Graaf vervuld is.

Wie burgers van Nederland zoudt gij eerder uw vertrouwen schenken, den Graaf van Rechteren, iemand door geheel Nederland bekend en geacht, of den onbekenden huurling der ministers?

Het antwoord kan hier niet twijfelachtig wezen.

De Heer Mr. Dirk Donker Curtius, wiens verbeelding, volgens hem, door de regtstreeksche verkiezingen aan het hollen is gebragt, houdt hij echter voor een' man van buitengewone kunde en schranderheid.

Wij zouden eerder gelooven dat des schrijvers goede trouw aan het hollen is gebragt. Waardoor?

Misschien wel door eenige ministerieele guldens.

Uit de Staatkundige Brieven haalt hij de geschiedenis aan van de bajonetten van Jacobert en Daendels.

Het is het gewone stokpaardje der ridders van het behoud om de natie de jaren van 1795 en 1798 voor oogen te houden en hen daarmede schrik te willen aanjagen; niemand is er die dezelve terug wenscht.

Daarop laat hij volgen: » Heeft hij (Mr. D. Donker Curtius) wel bedacht, waartoe die regtstreeksche verkiezingen ook in onze dagen zullen leiden en in welke handen het stemregt zal geraken?"

Door de regtstreeksche verkiezingen antwoorden wij, zal de natie uit hare sluimering opgewekt worden en haar regtmatig aandeel in de regering verkrijgen, en het stemregt zal in de handen geraken van hen die daartoe regtens geroepen en verpligt zijn.

Velen zijn daarvoor bevreesd, wel kunnende begrijpen niet herkozen te zullen worden; van daar hunne vijandschap tegen de vrijzinnige mannen die de regtstreeksche verkiezingen voorstaan.

» Om de grondwet," schrijft hij, » nog verachtelijker en hare herziening bij het volk nog begeerlijker te maken, had men een middel bij de hand, hetwelk men wist, dat, overal in ons land, veel uitwerking moest doen, namelijk het woord *bezuiniging*. Velen stellen daarom in hunne redevoeringen en geschriften gedurig op den voorgrond, dat geene verdere geene radicale bezuiniging mogelijk is, dan door eene geheele verandering onzer staatsinstelling."

Gelooft de schrijver dan niet dat er zeer veel in onze grondwet is dat bezuinigd en afgeschaft kan en moet worden, zonder dat het land of deszelfs burgers er iets door lijden? Of zoude hij de oogen geheel voor de waarheid gesloten hebben?

Zoo als zij nu is zamengesteld is het eene bespottelijkheid vooral voor een klein land, gelijk het onze.

Breedvoeriger is hij in het ontwikkelen zijner meening, dat geene grondwetsherziening mogelijk is dan die van de regering uitgaat en haalt daarbij de redevoering der heeren Mutsaers en Uitwerf Sterling aan. Wij bekennen gaarne gezien te hebben dat zij van de regering was uitgegaan, doch vragen tevens aan alle weldenkenden in Nederland, of wanneer de regering halstarrig weigert in deze aan het billijk verlangen der natie te voldoen, of het dan niet de pligt der vertegenwoordiging en der natie is haar daartoe te noodzaken.

Jaren lang wachtte de Natie reeds en nog vele jaren zoude zij te vergeefsch kunnen wachten, vrijwillig zullen er de Ministers nimmer toe besluiten, maar integendeel alles in het werk stellen om haar tegen te houden en te doen mislukken.

Nog in tijds van den dwaalweg gekeerd, waarop wij reeds 30 jaren zijn voortgegaan, dan kan Nederland nog eene schoone en gelukkige toekomst te gemoet gaan, zoo niet, laat de natie zich langer misleiden en verachten, dan gaat het vaderland gewis te gronde *en de schuld van een beroemd land moedwillig onder te hebben gebragt komt geheel op u, burgers van Nederland.*

Over de nijvere middelklasse der burgerij, laat de schrijver zich aldus uit.

» Zij hebben een afschuw van de staatkundige tinnegieters van vroegeren tijd, en houden het spreekwoord: *schoenmaker houdt u by uwe leest!* nog steeds in eere." Volgens hem zoude de burger zich dus met geene staatszaken mogen inlaten, en zoude die hem niet aangaan. Integendeel is het de pligt van elk braaf burger voor de belangen zijns vaderlands te waken en vrijelijk zijne stem tegen misbruiken te verheffen; hij die zich hieraan onttrekt verzaakt zijn burgerpligt en is door zijne schandelijke onverschilligheid den naam van burger onwaardig.

Te wenschen ware het geweest dat de burgerij in Nederland eerder hare stem had doen hooren, zeer veel zoude er dan nu reeds veranderd en verbeterd zijn.

Wat moet men van iemand denken, die aldus tot de natie durft spreken?

» Deze vreedzame en nijvere burgers laten de zorg voor 'slands belangen n. b. *gaarne* (omdat zij buiten alle zaken gehouden worden) over aan de regering en aan hunne vertegenwoordigers, en zij wenschen niets vuriger dan dat de dagen van kalmte en vrede, door de Voorzienigheid thans aan Nederland geschonken, heilzame vruchten zullen dragen voor het geheele vaderland! « Hoe de minister van Hall die dagen van kalmte en vrede gebruikt tot het uitschrijven van monsterwetten, is de natie in Maart 1844 duidelijk gebleken en zal haar nog zeer lang in het geheugen blijven; oude vrienden vergeet men zoo ligt niet.

En verder zegt hij: » Zij verlangen dat de regering *voortga op den ingeslagen weg*, tot herstelling van 's lands financien!"

Doch genoeg, om de natie te doen zien, hoe de regering haar door gehuurde pennen durft misleiden en bespotten.

Volk van Nederland, zoo gij uwe stem, nu het nog tijd is, niet krachtig verheft, *blyft alles by het oude en uw lot zal niet verligt worden.* Onder ondragelijke lasten gebukt, dewijl de huishouding van den staat op eenen te grooten en te kostbaren voet is ingerigt, zult gij uitteren en de bronnen van volksbestaan handel, scheepvaart, landbouw en fabrijken zullen geheel opdroogen. In 1850 of welligt verder zullen er weder monsterwetten voorgesteld worden, om het ongelukkige uitgemergelde volk tot den laatsten druppel toe uit te persen. Dan is welligt de tijd voorbij om de noodige veranderingen en verbeteringen in de grondwet te verkrijgen, en al meer en meer geraakt de natie onder het juk der aristocratie, die nu al hare krachten inspant om haar van het petitioneren af te houden.

Nogmaals roepen wij u toe, slaat de handen eendragtig ineen! Werkt voor dat het te laat zal wezen! Volk van Nederland, het heil des vaderlands, het geluk van u en uwe kinderen staat op het spel!

15. Februarij 1845. X.

Onlusten te Zierikzee.

Zierikzee, den 20. Februarij 1845.

Sedert eenige dagen zijn alhier liedjes verspreid geworden, waarin de verkoopingen der bezittingen van onmagtige belastingschuldigen, welke in naam des Konings worden ten uitvoer gebragt, bezongen worden.

Laatstleden Maandag zijn een 25tal jongens begonnen die liedjes des avonds voor de woningen der deurwaarders uit te schreeuwen, en wel voornamelijk bij hem, die gewoon is de goederen op te koopen. Intusschen zijn die zangers tot honderden aangegroeid, waardoor de policie gisteren avond genoodzaakt was de hoopen jongen en bejaarden uiteen te drijven, hetwelk dan ook na twee uren arbeidens gelukte. De publieke magt heeft echter heden avond noodig geoordeeld de geheele nachtwacht en de agenten van justitie en policie, met den commissaris aan het hoofd, aan en bij de woning van den genoemden deurwaarder waakzaam te doen zijn, terwijl de schutterij was verwittigd om op het slaan van alarm onmiddelijk op de plaats van het gevaar te verschijnen.

Heden negen ure. Er is nog geen alarm geslagen, terwijl er minstens 600 menschen tierende en zingende de stad doortrekken; zij hebben den heer K. W. de Jonge, eerste Wethouder en een agent van policie bijna onder de voet geloopen, waarna die hoop volk voor het huis van den Burgemeester en voor de groote Societeit hunne kreten hebben doen weergalmen; in die Societeit zijn glazen gebroken en bij den deurwaarder wel 50 glazen ingeslagen, alsmede eenige bij den zoon van den deurwaarder, zonder dat de Commissaris van policie noch zijne dienaren het konden verhinderen, maar zij werden geknoeid en gedrongen van de eene naar de andere zijde; genoemde heer de Jonge is tusschen al de policie-dienaren naar de Societeit gebragt. Ook bij dien heer zijn glazen ingeworpen.

Heden tien ure. De volkshoop is wel tot 1000 aangegroeid; zij trekken schreeuwende en tierende van de eene woning naar de andere.

Elf ure. De rust schijnt hersteld en de meesten zijn naar hunne woningen teruggekeerd, echter met de afspraak om morgen avond den togt te hervatten.

X.

Een woord over het art. van den Predikant I. de Waal, in de *Middelburgsche Courant* van den 15. Februarij voorkomende.

« Waarheid is het, dat de heer van Altena van die » puindelvers die hem schuldig stonden, *een derde* van « het verdiende inhield maar wie zal dat wraken? voor« al daar dan nog ieder individu over *f* 2.— 's weeks « had te beschikken," zegt de Heer de Waal.

Wie zal het wraken! Hebt gij welligt met opgelogen drift, omdat men het eerste berigt, nopens de puindelving te Biervliet (en met regt) weersprak, uw artikel ter nedergesteld; werpt uwe blikken in de schamele hutten der armen, waar een talrijk gezin, halfnaakt, rond eenen dooden haard, zit te klappertanden van koude, en vraagt dan nog wie zal het wraken! dan roepen wij u toe, *allen! allen!* wraken het, die een medelijdend hart bezitten, elk edeldenkend christen, ook gij, moet het wraken, en uitroepen, niet een derde, maar een zesde van hun klein loon ingehouden, ware in het nijpende winter saizoen, *meer*, ja *meer, dan genoeg geweest*, ter voldoening of vermindering van hunne verschuldigde geneeskundige pretentien; bij ruimere verdiensten, ware eene ruimere korting door ons gebillijkt, maar nu, zeggen wij het nogmaals, moeten wij het wraken!

Oostburg, 19. Februarij 1845.

Advertentien.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 22. Februarij. Sedert den 20. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Leda, W. Ruark, New-York, katoen en rijst; Figaro, F. Monniere, Lenore, P. Roijer, beide Havre de Grace, stukgoederen.

Voor Gend bestemd:

Industrie, C. Kramer, Bordeaux, wijn.

Voor Brussel bestemd:

De twee Broeders, H. J. Polter, Nantes, wijn.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Jeanne Clemence, J. Nintemans, Liverpool, ballast; Barbara Catharina, F. Bohn, Londen, schets.

Te Vlissingen, bij A. W. van Bieren.